

Предъ прагътъ на командантската врата единъ казакъ държеше за юздата единъ много добаръ бѣлъ конь отъ киргизска порода. Азъ тжрсѣхъ съ очите си тѣлото на командантшата. То бѣше отнесено малко настрана и прикрито съ една рогожа. Най-послѣ, Пугачовъ излѣзе изъ кѣщата. Хората си свалиха калпаците. Пугачовъ са запрѣ на прагътъ и поздрави са съ сичките. Единъ отъ старѣйшините му подаде една торба съ мѣдни пари и той захвана да ги пѣрска съ кривача. Хората са спуснаха съ вѣкъ да ги събиратъ, и работата и тука са не свѣрши безъ да са осакати нѣкой. Пугачова забиблиха главните негови другаре. Помежду тѣхъ стоеше и Швабринъ. Нашите поглѣди са срѣшнаха. Въ мойтъ поглѣдъ той прочете презрѣние и обжрна са да ма не глѣда съ явна злоба на лицето и съ претворена присмивка. Пугачовъ, като ма видѣ между громадата, ми климна съ глава и повика ма при себѣ си. «Слушай, ми каза той. — Тржгни тоя си часъ за Оренбургъ и обяви отъ моята страна на губернаторътъ и на сичките генерале да ма чѣкатъ подиръ една недѣля у себѣ си. Послѣвѣтуйвай ги да ма посрѣшнатъ съ дѣтска любовъ и съ послушание, защото друго-яче тие ще да претърпатъ люто наказание. Добаръ ти пѣтъ, ваше благородие!» Послѣ това той са обжрна камъ народътъ и каза, като показваше на Швабрина. „Ето ви, дѣца, новиятъ командиринъ. Слушайте го за сичко, а той ще да ми отговаря за васъ и за твѣрдината.“ Съ страхъ чухъ азъ тие думи: Швабринъ бѣше назначенъ за началникъ на крѣпостъта, и Мария Ивановна оставаше въ неговата власть! Боже, какво ще да бжде съ нея! Пугачовъ слѣзе отъ прагътъ. Доведоха му коньтъ. Той са мѣтна на сѣдлото легко и не дочѣка казаците, които са приготвляваха да го качатъ.